

Kip.

Oj deklica lepa, deklica zala,
zakaj ti vsak dan poljubljaš ta kip?
Saj solnčece nisi,
ki vsak dan ga greje.
Saj vetrček nisi,
ki nanjga zaveje.
In tička ti nisi,
ki k njemu prispeje.
Še manj pa ščip,
ki zvečer se mu smeje.
Če je kip tvoj patron,
pa ga prosi za kaj,
a poljubček, poljubček
pa meni daj,
ki čutim gorko . . .
Le poskusi srčno!
Če ti žal bo, seveda,
pa — mož beseda —
dobiš ga — nazaj!

Fran Valenčič.

To hipi so . . .

To hipi so, ljubec moj ti,
ko s tabo v gorečem objetju,
ko s tabo v pijanem zavretju
se duša mi vroča smeji . . .

In večnost spomini so — ah,
življenja steze izgrešene . . .
V noč žalosti neutešene
radosti sijaj je to plah . . .

A cilji so moji drugod . . .
V poljubih se mojih ogrevaj,
za svoje priseg ne zahtevaj,
v slovo daj smehlaj mi na pot! —

Vida.

